

Er was eens een woeste Viking genaamd Lasse. Lasse was een grote, brede, sterke en hele dappere Viking. Oh, wat hield Lasse van het roven. Hij was hebzuchtig en vreesde niets of niemand. Zodra hij aan wal kwam in een vreemd land zorgde hij ervoor dat alles met de grond gelijk gemaakt werd. Niemand bleef in leven. Hij nam alles mee terug naar Noorwegen wat hij van waarde vond en brandde de dorpen af.

En als Lasse in Noorwegen aangekomen was, dan duurde het nooit lang voordat hij weer vertrok. Niets was volgens hem leuker dan roven.

Op een regenachtige dag besloot Lasse om met zijn bemanning te gaan roven. Een aantal bemanningsleden hadden hun twijfels, was het wel verstandig om nu weg te gaan? Ze dachten namelijk dat er een storm op komst was.

Lasse begon te grijzen en zei: “Als jullie al bang zijn voor een beetje wind en water? Blijf dan alsjeblieft hier en ga als boer op het land werken. Zulke slappelingen wil ik niet aan boord van mijn schip. En vergeet dan vooral wat je te wachten staat in Walhalla. Als laffe boer zullen jullie daar nooit komen. Wind en donder het maakt niets uit, Thor zal ons altijd steunen!”

Iedere Viking wilde in Walhalla, de hemel volgens de Vikingen, terecht komen na zijn dood. Dus besloot de gehele bemanning naar Lasse te luisteren en mee te gaan. Ze zouden op zoek gaan naar een nieuw land. Normaal voeren ze naar het oosten, maar tijdens deze tocht zouden ze naar het westen gaan. In het westen lag Engeland en hier viel veel te roven had Lasse gehoord.

Het schip vertrok uit de haven. De wind waaide woest en ook midden op zee zwakte deze niet af. Dagenlang bleef het onrustig op zee. Hoge golven, flinke windstoten en heel veel regen, dit was een hele zware tocht voor de Vikingen. De bemanning werd steeds chagrijniger en er ontstonden ruzies. Hoe lang moeste ze nog varen totdat ze land zagen?

Lasse vond het allemaal maar al te mooi. De woeste wind, de regen, het maakte hem allemaal niet uit. En toen Thor ook nog van zich liet horen kon hij niet stoppen met lachen. Het begon steeds harder te onweren en te stormen. En op een gegeven moment werd de storm zo heftig dat het schip kapseisde. Het lachen verging Lasse snel, zou dit zijn einde betekenen? Zou hij nooit het beloofde land bereiken en een nieuwe rooftocht kunnen maken?

Lasse zag een groot stuk afgebroken hout in zee drijven, zwom ernaartoe en pakte het. En zo bleef hij een dag in zee drijven. De rest van de bemanning was hij kwijt. Ze waren verdronken of een andere kant opgedreven.

Aan het einde van de volgende dag zag Lasse in de verte een land. Het zag er rotsachtig uit en Lasse besloot om erheen te zwemmen.

Na een vermoeiende zwemtocht bereikte Lasse het strand. Al snel zag hij een plek waar hij de eerste nacht kon overnachten. Morgen zou hij op zoek gaan naar eten, een wapen, een schip en als hij dat allemaal had gevonden zou hij gaan roven. Zijn bemanning had hij daar niet voor nodig.

De volgende dag ging Lasse op pad. Al snel zag hij iemand lopen. De man was breed, had een baard en een lange staart in zijn haar. Was dit wel Engeland? Lasse besloot naar de persoon te gaan en sprak de man aan. Het bleek een Viking te zijn, Lasse was niet in Engeland maar hij was in IJsland.

“Ik moet een wapen en schip, waar vind ik die?” vroeg Lasse dwingend aan de man. De man keek rustig in de richting van Lasse en zei: “Als je naar het noorden loopt, dan vind je alles wat je zoekt. Je zult het hele land over moeten. Maar wees gewaarschuwd. Je zult door donkere bossen moeten en het stikt hier van de trollen, dwergen en andere magische wezens. Als ze jou in de gaten krijgen zullen ze je opvreten. Hoe groot en stoer je ook denkt te zijn.”

Lasse proestte het uit van het lachen. “Lach maar” zei de man rustig. “Tijdens je tocht zul je me snel genoeg geloven.”

Geloof je het zelf? Dacht Lasse. En hij vertrok naar het noorden. Via verschillende bergpassen, kwam hij uit bij een bos. Dit was een goede plek om te overnachten. Morgen zou hij verder gaan. Eerst moest hij op zoek gaan naar hout en zorgen voor een slaapplek.

De stoere en zelfverzekerde Lasse hoorde tijdens de nacht zware voetstappen in het bos. En hij hoorde gepraat. Wie zou nu nog door dat donkere bos lopen? Later die nacht hoorde hij ook geroezemoes. Het waren nu veel meer stemmen. Wat gebeurt toch allemaal in het bos?

De nacht had ervoor gezorgd dat Lasse toch iets minder zelfverzekerd was. Misschien moest hij toch iets meer op zijn hoede zijn? En zo liep hij het bos in. Vlak voordat het schemerig werd zag hij iets liggen. Zag hij dat goed? Was dat echt een bot van een mens?

Hij liep rustig verder en zag steeds meer botten liggen, ze leken wel afgekloven. En hij zag grote voetstappen in de modder. Er zijn dus echt reuzen! Lasse schrok, hij had geen wapen en hoe moest hij zich nu beschermen.

En alsof het niet erger kon hoorde hij hetzelfde geroezemoes als in de nacht.

“JONGENS, JONGENS, JONGENS, JONGENS, KOM SNEL ER LOOPT WEER IETS DAT WIJ KUNNEN OFFEREN AAN DE REUZEN!” kon Lasse opmaken uit het geroezemoes.

Hij keek achterom en zag daar minstens 23 dwergen met bijlen op hem afkomen.

De stoere Lasse was nu ontzettend bang. Hier kon hij niets tegen beginnen. Hij kon niets anders doen dan beginnen met rennen. Nog nooit was Lasse gevlucht, maar er waren geen andere opties. Hij rende de longen uit zijn lijf en zag dat hij snel een voorsprong had op de dwergen.

In de verte zag hij hut. De hut zag er verlaten uit. Het werd ook donker, dus hij besloot om zich in de hut te verschuilen.

Lasse deed de deur van de hut open en het werd hem al snel duidelijk dat deze jaren geleden is verlaten. Overal hingen spinnenwebben en er lag een dikke bult stof. Maar er lag ook een dikke balk om de deur mee te barricaderen. Snel deed Lasse deur achter zich dicht en plaatste de dikke balk horizontaal voor de deur. Vannacht was hij veilig.

De nacht sliep Lasse onrustig. Weer hoorde hij zware voetstappen in het bos, dat moest wel de reus zijn. En er kwamen steeds meer geluiden bij. Het stikt hier van de wezens dacht Lasse. De voetstappen kwamen steeds dichterbij en dichterbij. “De reus was toch niet bij de hut?” dacht Lasse.

Voorzichtig sloop hij naar de deur en spiekte door het sleutelgat. Wat hij toen zag verbaasde hem nog meer. In de donkere nacht zag hij heldere groene lichtstroken. Dit is echt een magisch bos en land!

Hoe het verder gaat met Lasse dat moet jij bedenken! Maar voordat jij dat gaat doen, zal je gaan tekenen wat Lasse zag door het sleutelgat.